

Ostroviny

festivalový zpravodaj | 19. 9. 2021 | zdarma

OstroFcon odstartoval

Desková hra
Warhammer
může stát až
50 tisíc korun

strana 2

Rozhovor: Aleš Cibulka

Novinařina
je fascinující
profese, říká
moderátor

strana 3

Neslyšící v médiích

Vyzkoušely
jsme si, co
obnáší znako-
vý jazyk

strana 4

Jindra Polák: Živé hraní nám chybělo

Kapela Jelen zahrála včera zaplněnému Velkému sálu Domu kultury. Ještě před koncertem jsme vyzpovídali frontmana Jindru Poláka (41), který se ohlédl za nabitým létem, ale nalákal také na podzimní turné. „Vevnitř si atmosféru vytváří umělec sám,“ myslí si.

Zdroj: Ostroviny

Jak jste si užili festivalovou sezonu?

Pro nás to bylo super a intenzivní ve všech směrech. Příjemně nás překvapilo, že akcí byla spousta, i když nešlo o typické festivaly. A také nás potěšilo, kolik lidí na koncerty chodilo.

Nebylo toho po dlouhé době až moc?

Měli jsme dost času na odpočinek. Živé hraní nám ale opravdu chybělo. Bezprostřední reakce lidí, přímá interakce, zkrátka potkávání po koncertech. Ještě by se pár vystoupení vešlo.

Na začátku září jste v Příbyslavi hráli na svém vlastním festivalu. Co všechno na něm Jeleni dělají?

Akci organizuje jen část kapely. Je to jejich srdcovka, jelikož pochází přímo z Příbyslavi. Zajišťují všeho až po stavění stage. Celý koncept festivalu je, že hrajeme my a naše spřátelené kapely. Byla to taková rodinná atmosféra.

Znají už lidé písničky z nové desky Věci a sny?

Přes léto už některé hrajeme. Více jich budeme prezentovat během podzimního turné, které je vyloženo k nové desce. Od naší poslední desky uplynulo pět let a všichni jsme se posunuli. Lidi to ale baví a za to jsme moc rádi.

Místní koncert bude v sále se sedadly. Už jste to někde zažili?

Párkrát jo, ale zvyklí na to nejsme. Uvidíme, jaké to bude. Baví mě ale, že zažíváme pestrost a výzvy. Na festáku je letní atmosféra, lidi se chtějí bavit. Vevnitř si atmosféru více vytváří umělec sám. Na podzimním turné budeme hrát převážně v kulturních domech a vrchol by měl přijít v pražském O2 Universu, což by měl být největší koncert naší kariéry.

Pavel Urban

Nová zkušenost Josef Málek

Na dětském filmovém festivalu jsme hráli poprvé. Když jsme odpoledne přijeli, měl jsem trochu obavy a předsudky, jaké to bude. Hrát před sedícím publikem pro mě byla jedna velká neznámá. Za celou dobu mého více jak třiletého působení v kapele Jelen jsem totiž zvyklý všude vystupovat před stojícím publikem, které řadí, skáče a tančí. Tentokrát jsem se bál, že atmosféra bude chladná a přítomní si koncert dostatečně neužijí. Mé obavy byly zbytečné. Hned poté, co jsme vstoupili na pódium, jsem si všiml, jak se v posledních řadách začíná rodit ta pravá atmosféra, na kterou jsme čekali. Návštěvníci začali vstávat ze sedadel a tleskat do rytmu. Po několika minutách rozhybali celý sál a my jsme cítili ten správný tlak a energii. Od té chvíle se koncert nesl na správné vlně. Vystoupení v Ostrově bylo letos zároveň první ve vnitřních prostorách. Připravili jsme se jím na podzimní turné, které jsme v souvislosti s pandemií covid-19 museli přeložit z minulého roku. Chystáme projet křížem krážem celou Českou republiku a zakončit naši cestu 8. prosince v O2 Universu.

Dnešní program

Velké kino

15.00 Mazel a tajemství lesa VP

19.00 Talk show s Lucií Vondráčkovou
a Zděnkem Troškou

Kavárna DK

10.00 – 15.00 OstroFcon

Klubovna č.108

interaktivní výstava Dizajniště

Stará radnice

výstava Fotografem nejvýznamnějších
zvířat

Šapitó

10.00 „Vílí pohádka“ divadelní hra

14.00 Tvořivá dílna – kreslená animace

10.00 „O Sněhurce“ divadelní hra

16:00 – 18:00 „Cirkuslístek“ – workshop
závěsné akrobacie

Očima uvaďečky

Marie Mrvová (84) pracuje v ostrovském Domě kultury přes dvacet let. Za tu dobu zažila již mnoho ročníků festivalu Oty Hofmana. V krátkém rozhovoru pro Ostroviny prozradila například to, proč se ani v důchodu nechce vzdát své milované profese. „Nejdřív jsem nastoupila jako brigádnice v infocentru, kde se však kvůli prodeji vstupenek začaly užívat novější technologie, které jsem zkrátka neznala,“ prozradila Ostrovinám. Po odchodu do penze se tak rozhodla pro práci uvaďečky. V Domě kultury ji prý drží hlavně lidé a atmosféra, kterou zde čerpá. „Mám to tu ráda, navíc dvě desetiletí nemůže člověk jen tak zahodit,“ svěřila se. Festival Oty Hofmana pro ni představuje zajímavé zpestření. „Včera jsme měli úplně zaplněný sál. Také má člověk šanci potkat známé tváře osobně,“ dodala.

Redakce

Festivalový zpravodaj Ostroviny

Vydává: Dům kultury Ostrov, 2021

Připravuje: Vyšší odborná škola
publicistiky (VOŠP)

Šéfredaktor: Pavel Urban

Editorka: Barbora Schneiderová

Redakce: Michaela Prešinská, Natálie
Chocholoušová, Markéta Svačinová,
Adéla Pexová

Sídlo redakce: DK Ostrov, místnost 154

Každý si rád hraje. OstroFcon baví malé i velké

Víkendový pátý ročník herního festivalu OstroFcon vzbudil v Domě kultury hned první den zájem všech věkových kategorií. Kromě virtuální reality a videoher všeho druhu se mohli návštěvníci účastnit i turnaje v 55 let staré deskové hře Warhammer.

„Přestože tato akce funguje v rámci celých Čech, Ostrov vždy bude jejím domovem,“ řekl o herním festivalu jeden z organizátorů Tomáš Toman. Komunita nadšenců se společným úsilím snaží přiblížit herní svět i laikům.

V místnosti plné počítačů není jediná volná židle. Návštěvníci sedí u monitorů jako přibití a paří známé tituly, jako Counter-Strike či Fortnite. V rámci herní místnosti je k dispozici i hojně využívaný simulátor formule, který baví především mladší účastníky akce. Nemalý zájem ale vzbuzuje u lidí i simulátor virtuální reality. Tak velký zájem o zmíněnou formu zábavy jsem nečekala, ale možná k němu přispělo i zamračené chladnější počasí.

Přecházím do druhé místnosti, kde je retro herna. Ta nabízí zajímavý kontrast s novou herní technologií. Starší generace návštěvníků se tady může vrátit v čase. Nadšenci mají možnost znovu se ponořit do příběhu série Warcraft, která vznikla v devadesátých letech. „Skrz různé verze hry můžou lidé pochopit, jak moc na nich vývojáři zapracovali,“ popisuje Toman.

Člověk by se mohl udivit nad tím, proč si zdejší děti raději nezapnou v pohodlí svého domova. Podle Toman je hlavním důvodem komunikace. „S kamarády můžete mluvit na dálku, ale osobní kontakt to nikdy nenahradí.“ Starší generaci na akci na-

lákala zejména deskovka Warhammer. „Abyste si mohli tuto věc zahrát, musíte si pořídit a následně sami sestavit velmi drahé modely. Také je potřeba si zapamatovat pravidla, která jsou dostupná pouze v angličtině,“ popsal člen pořadatelského týmu Vladimír Ditrich (28). Vliv na nižší zájem mladých má i vysoká pořizovací cena. „Částka za startovací balíček většinou vystoupá nad deset tisíc korun, což mladé často odradí,“ dodal.

I přes vysoké náklady má hra velkou základnu fanoušků. „K Warhammeru mě svedla náhodná fotka modelu, kterou jsem viděl na Instagramu. Zaujala mě jeho propracovanost, a tak jsem se rozhodl si o něm něco přečíst. Nyní už se jí věnuji třetím rokem, a za peníze, které jsem do hry vložil, bych si mohl koupit auto,“ prozradil Jarda (28).

Ve vedlejší sále jsou také k vyzkoušení brýle s virtuální realitou. Kromě nich jsem dostala i ovladače, které se ve virtuálním světě mění v laserové meče. Střídavě rozsekávám červené a modré bloky. Při rychlosti hry jsem málem zapomněla, že nějaké brýle vůbec mám.

Odcházím po hodině intenzivních zážitků ze světa, který mi není cizí, ovšem v takto koncentrované podobě na jednom místě je to nezvyk. Každopádně, dnes ještě můžete na OstroFcon vyrazit a užít si jako já. **Michaela Prešinská**

Aleš Cibulka: Před třiceti lety jsem zaklepal na dveře rádia a řekl, že budu moderátor

Patří k nejznámějším českým moderátorům rádií i televizních obrazovek. Rodák z Karlovarska Aleš Cibulka (44) přijel v pátek do Ostrova na besedu pro diváky i začínající novináře.

Jaké pro vás bylo moderování před živým publikem po takové pauze?

Opravdu krásné. S Ivankou Andrlovou jsme spolu byli zvyklí vystupovat, ale tohle bylo po dlouhé době. O to jsem radši, že jsem ji mohl vzít do svého rodného kraje. Narodil jsem se v Sokolově, vyrůstal v Chodově u Karlových Varů. I když je pravda, že se teď považuji více za Pražáka.

I snímky v pozdějších dekadách minulého století stojí za zmínku. Rád se podívám také na francouzskou a španělskou tvorbu.

A kdybyste měl jeden film vypíchnout?

Zůstanu věrný pamětnickým. Mám rád Hotel modrá hvězda, což je veselohra, ve které se snoubí nejenom samotná zábava, ale roli hraje i chytrost. Z podobných filmů vypíchnu také Kristiána.

Zdroj: Ostroviny

Účastnil jste se některého z předšlých ročníků festivalu?

Matně si vzpomínám, že zhruba před čtvrtstoletím jsem tu něco moderoval. O pár let později jsme zde byli s Michalem Jagelkou (dlouholetý partner Aleše Cibulky, pozn. red.) na besedě a povídali si právě o filmech, takže jsem na tomto festivalu už byl i jako účinkující. Doufám, že mě pozvou i příště.

Jste známý svou vášní ke kinematografii, jaké filmy máte nejraději?

Zaujme mě každý dobrý, což odpoví asi leckdo. Přiznám se ale, že mám slabost pro české filmy pro pamětníky, tedy ze 30. a 40. let minulého století. Celkově se rád podívám na tuzemská díla.

Na zdejších festivalu mají šanci sbírat zkušenosti začínající žurnalisté. Na dráhu novináře jste se pustil brzy. Vzpomenete si na své začátky?

S profesní novinářinou jsem začal v roce 1991, když se v Karlových Varech otevřelo rádio Diana. S drzostí sobě vlastní jsem zaklepal na dveře a řekl jim, že bych si to chtěl zkusit. Tenkrát neexistovaly moderátorské kurzy nebo školy, takže v podstatě kdokoli, kdo uměl mluvit, byl moderátorem.

Jakou pracovní zkušenost si nejraději připomínáte?

Zažil jsem doopravdy kvantum skvělých rozhovorů a akcí. I když jsem si to přímo na místě tolikrát neuvědomoval. Největší

čest mi doposud udělalo, že jsem mohl dvakrát moderovat společně s Jiřinou Jiráskovou anketu televizní popularity (TýTý, pozn. red.). Svěho času šlo o prestižní cenu, kterou přede mnou desetkrát uváděl Marek Eben. Mně v té době bylo 23 let a šlo o opravdu obrovskou zkušenost. Dodnes mě fascinuje, že jsem to v té době ustál, nezhroutil se a vše proběhlo dobře.

Co byste poradil začínajícím novinářům?

Rozhodně aby si šli za svým cílem. Novinářina je fascinující profese, která je velmi náročná na sebevzdělávání a čas, ale je nádherná. Když ji člověk dělá upřímně a pořádně, stojí za to.

Markéta Svačinová

Z historie Ostrovin

2003 – Na 35. ročník festivalu přijel také herec Petr Vacek, který zde dlouhá léta moderoval. Ten se našemu zpravodaji svěřil, že jeho nejoblíbenější pohádkovou postavou je drak. „Je prostě sympatická. Ale jeho konce se mi moc nelíbí, protože většinou dostane nějakým mečem po hlavě. Já být drakem, tak bych všechny princezny nechal být a žít si po svém.“ uvedl Vacek.

2004 – Scenárista, dramaturg a pedagog Jan Gogola starší zasedal v Ostrově i v porotě. Na semináři o budoucnosti dětského filmu tehdy zaznělo, že se u nás natočí za rok zhruba 17 celovečerních filmů, ale jen málo z nich je určeno dětem. „Je málo režisérů, kteří by chtěli pro malé diváky točit,“ řekl Gogola.

2008 – Když jsme se zeptali zpěvačky Anety Langerové, jestli by si ráda zahrála třeba v muzikálu, odpověděla: „Já bych mohla hrát tak maximálně hříbečka v lese, nic víc.“

2011 – Režisér a kameraman F. A. Brabec se svěřil, že se kinematografií toužil věnovat od mládí. „Chtěl jsem být filmařem a nikdo mi nevěřil, že se jím opravdu stanu.“

2014 – Strávili jsme den s Hurvínkem, který o sobě zmínil detaily, třeba, že má i dvojníky kvůli různým kostýmům. A četl si i Ostroviny.

2019 – Studenti z ostrovského gymnázia oslovili moderátora Petra Vondráčka a bavili se s ním o trémě. „Často jí mívám a bojím se okamžiku, kdy bych jí neměl. Tréma ale samozřejmě nesmí být přehnaná,“ prohlásil Vondráček.

Tvorba neslyšících míří do České televize

Na festival dorazily i neslyšící děti z Multimediální tvůrčí dílny v Praze. Jejich práce v Ostrově se skládá z tvorby rozhovorů ve znakovém jazyce, zaznamenávají i doprovodné programy.

Z vytvořených videí potom chystají festivalové deníky, které následně opatří titulky a další spolužáci je později ve škole přeznakují. Tvorba zmíněné dílny se objevuje v pořadu Zprávičky na ČT :D, nebo na stanici ČT2.

Potkaly jsme se s neslyšícími Laurou a Tomášem (oba 13), jejichž slova nám tlumočila překladatelka Zdeňka Barešová, a dokonce se naučily malý zlomek ze znakového jazyka.

Oba žáci jsou v Ostrově poněkoli káti a přestože přiznali, že se v budoucnu nechťejí novinářské profesi věnovat, festival Oty Hofmana rádi navštěvují. „Pro mě je zajímavé potkávat herce, tvořit s nimi rozhovory a dozvídat se nové informace,“ svěřil se Tomáš. Pro oba byl největším zážitkem rozhovor s Lukášem Vaculíkem.

V běžném životě pomoc tlumočnicka tolik nepotřebují, pokud jde ovšem o situace jako návštěva lékaře nebo úřadu, je asistence nezbytná.

S příchodem moderních technologií je život neslyšících o něco jednodušší. Mohou využít například online tlumočnicka přes bezplatnou aplikaci Tichá linka.

Komunikace není pouze o gestech rukou, důležitá je i mimika. „Ke znakovému jazyku patří mluvní komponenty, které jsou důležité pro určení významu jednotlivých znaků,“ přiblížila vysvětlení Laury Barešová. Například slova „umělý“ a „plast“ se gestikulují stejně a dají se od sebe rozpoznat pouze pomocí pohybu rtů.

V celém Česku do znakového jazyka překládá pouze okolo 170 lidí. Patrně i proto se nás respondenti zeptali, jestli jsme někdy přemýšlely nad učením tohoto jazyka. Ani jednu z nás to nikdy nenapadlo, přitom výuka není podle Zdeňky Barešové obtížná: „Nevnímám to tak, že by bylo těžké se naučit znakový jazyk, naopak mi to jde snáz díky tomu, že je vizuální.“

Nacvičit si pár základních slov nám problém nedělalo, naučit se plynule komunikovat by byl ale podle nás oříšek. Na závěr Laura s Tomášem ukázali, jak se ve znakovém jazyce představí. Prozradili, že používají speciální znaky, které symbolizují jejich jména. Tomáš si dlaní přejel ve vlasech. „Mám je totiž vždycky rozčepířené,“ vysvětlil s úsměvem.

**Natálie Chocholoušová,
Markéta Svačinová**

Zdroj: Ostroviny

Nepovažujeme za úspěch medaile, říká zakladatelka skupiny Mirákl

Taneční skupina Mirákl funguje již od roku 1995. Za tu dobu vyhrála nespočet soutěží nejen v České republice, ale i v zahraničí. Podle její zakladatelky a hlavní trenérky Andrey Burešové je důležité vyjádření příběhů a předávání emocí.

Skupina Mirákl vznikla před více jak čtvrtstoletím, baví vás to ještě?

Baví mě to a neustále nás posouvá dopředu vymýšlet nové věci a projekty. Máme za sebou nelehkou dobu, ale těší nás, že jsme dokázali udržet kolektiv. Loni jsme připravili velký tanečně-divadelní projekt věnující se mexické malířce Fridě Kahlo. Rádi bychom ho ještě letos v listopadu uvedli.

Jak jste se dostala k tanci?

Začínala jsem latinou. Potom jsem jako vystudovaná pedagožka učila na střední škole. S aktivními učiteli jsme pořádali hodně akcí pro mladé lidi, ale neměli jsme vystupující. Tak jsem založila skupinu skládající se ze svých kamarádek, ke které se postupně přičlenily děti. Nakonec jsem si tanec zvolila jako profesi a věnuji se tomu na plný úvazek.

Vymýšleli jste pro sobotní show na náměstí nové choreografie?

Tato vystoupení jsou z našeho bývalého repertoáru, plus jsou tam obnovené sestavy, které jsou založené třeba na workshopech z prázdnin. Využívali jsme toho, že můžeme tančit, takže jsme měli otevřené kurzy a příměstské tábory.

Co považujete za největší úspěch vaší taneční skupiny?

To, že se i po letech Mirákl stále drží. Nepovažujeme za úspěch medaile, které mají často dívky v krabici doma. Je pro nás důležité vyjádření příběhů a předávání emocí. Vidím, že pohyb pomáhá i mým tanečnicím překonat nějakou těžkou dobu či chvíli. Při tréninku se opravdu soustředí jen na něj, a díky tomu si vyprázdňují hlavu.

Adéla Pexová